

personificat en la música dels clàssics de generacions passades i enrolar-se a l'engranatge material que predomina a totes les esferes mundials.

Segonament, el públic, identificat amb les normes musicals modernes, ja no el distreu el conjunt *clàssic* de festes majors, amb tota la seva *serietat*; el que fa és exterioritzar el seu entusiasme a favor del ritme del jazz per la gran varietat que ha portat en l'interpretació de ballables, tant en el sentit vocal com instrumental, i això, acompanyat del caràcter espectacular i de fantasia, fa que l'espectador s'entregui de ple a manifestacions d'aprovaació, ja que frueix amb delectança les noves modalitats musicals.

Per aquests motius — els quals crec suficients — ens veiem empesos a seguir els nous costums i per la raó de que ens devem al públic no ens podem negar ni anar contra la seva voluntat, ja que d'ell en treiem el nostre benestar econòmic i artístic i moral.

Per això crec jo que la nostra missió, tenint en compte la falta d'ambient que ens envolta i descomptant les sessions musicals d'aquesta plaga de ràdios que sentim diàriament, les quals no es poden considerar com una lliçó directa — va encaminada a mantenir el caràcter pròpiament de festa major, modernitzat pels conjunts de jazz sense descendir a xavacaneries ni expansions grotesques que traspassin els límits de l'honestetat i puguin desprestigiar el bon nom de la nostra classe degut a una interpretació musical equivocada.

Si la fantasia o mimica que es requereix està d'acord amb la melodia que porta el ballable, aquest té un relleu molt més atractiu i absorbeix l'atenció de l'espectador, que no pot dissimular la satisfacció que li produeix aquest canvi musical i amb el somriure a flor de llavi declara la seva conformitat a favor de la música de jazz. Aquest fet s'ha reproduït en tots els pobles i en pocs anys hem vist

la decadència dels conjunts d'orquestra de festa major, per a deixar lloc a les modernes orquestrines.

Com detall curiós, sorprèn el fet de que actuant en un poble insignificant, on la gent es dedica a les feines de la terra, i on lògicament hom creuria en el desconeixement total d'aquesta música, no és així i en la mateixa forma que *marquen* un tango de Demare, demanen que s'interpreti un xarles de Jack Hilton. Aquestes coses ens obliguen a no anar de refiats, encara que s'actui a l'alta muntanya.

Si nosaltres, de tant en tant poguessim alternar musicalment amb professors de reconeguda solvència artística en el gènere del jazz — com succeïa anys enrera en l'altre aspecte musical, — que venien per exemple, a la festa major de Granollers, artistes com Toldrà, Guerin, Jarque, de violinistes a augmentar els diferents conjunts de la localitat i Barrera, Gili, Gratacós, flautistes i altres professors de diferents instruments, dels quals sempre en quedava quelcom de bo, — certes dificultats que es presenten de tècnica i matització se'ns farien més planeres i aniríem amb més rapidesa a perfeccionar l'interpretació de la música de jazz.

Més, si bé musicalment representa un retràs la falta de contacte amb els bons professors de jazz, en l'ordre social hem donat un pas de gegant en l'apoi mutu, cosa impossible anys enrera. I, a propòs d'això, si la meua ploma fos prou apta, em voldria estendre en un cant a favor de la sindicació, que si no és perfecta, cosa impossible entre els humans, al menys ha millorat en gran manera la nostra situació econòmica, moral i artística.

Per a acabar, sols diré que el que tingui més autoritat que jo i un major coneixement tècnic de la música de jazz, que exposi la seva opinió en pro del ressorgiment artístic dels músics que formem el Sindicat Musical de Granollers i sa Comarca.—JOAN COLL